

EROS COP

Samantha Young

**Clar de lună
pe strada
Nightingale**

Traducere din engleză de
Iulia Dromereschi

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Carmen Botoșaru

Coperta:
Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © anton5146

Director Producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Mihaela Gavriloiu

Corectură:
Rodica Petcu
Ana Maria Tamaș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
YOUNG, SAMANTHA

Clar de lună pe strada Nightingale / Samantha Young; trad. din
engleză de Iulia Dromereschi. – București: Editura Trei, 2018
ISBN 978-606-40-0522-9

I. Dromereschi, Iulia (trad.)

821.111

Titlul original: Moonlight on Nightingale Way
Autor: Samantha Young

Copyright © Samantha Young, 2015
Excerpt from *Hero* copyright © Samantha Young, 2015

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.
This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin
Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Copyright © Editura Trei, 2018
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

CAPITOLUL 1

M-am uitat la slipul de un roz lucios pus la uscat pe balustrada de pe casa scărilor comună cu noul meu vecin cu care încă nu făcusem cunoștință. Primul meu semicontact cu el avusese loc cu o seară înainte, când mă oprisem brusc din lucru din cauza țipetelor ascuțite ce veneau dinspre ușa de-alături.

Iubita lui era foarte zgomotoasă în timpul partidei de sex.

Foarte, *foarte* zgomotoasă.

Deși era frustrant, nu puteam face altceva decât să aștept să se termine totul. Dar a durat atât de mult (a trebuit să le dau puncte bonus pentru rezistență), încât venise vremea să mă culc, iar eu tot nu reușisem să lucrez mai nimic.

Acum, slipul iubitei zgomotoase, din care încă picura apă, era pus la uscat pe balustrada mea.

Îngrijorată pentru balustrada curată și bine întreținută, transformată dintr-odată în platou de filmare pentru *Shameless*, n-am putut decât să mă holbez cu groază la obiectul ofensator.

Am auzit deschizându-se ușa vecinului și atenția mi-a fost distrasă într-acolo.

În prag, cu telefonul la ureche, a apărut un bărbat foarte înalt. I-am privit umerii lați și bicepsii musculoși și apoi tatuajul negru care se întindea pe o mare parte din antebrațul drept. Modelul părea de origine celtă, înfățișând o sabie și un semicerc care se arcuria deasupra ei și una cele două laturi ale mânerului.

— Vorbește cu tata, a murmurat bărbatul, și privirea mi-a fost atrasă de la tatuaj la fața lui. Orice decideți, mă bag.

Avea părul închis la culoare și tuns foarte scurt și purta barbă, care-i înăsprea și mai mult trăsăturile. Constituția lui impresionantă și barba erau deja prea mult pentru gustul meu. Prefer bărbații subțiri, rași și frezați corect și mult mai puțin intimidanți.

Dintr-odată, după ce și-a ridicat privirea și m-a observat, m-am trezit că se uită fix la mine.

Am înlemnit, jenată de căldura care îmi cuprinsese obrajii, sub cercetarea lui atentă. Avea cei mai extraordinari ochi pe care-i văzusem vreodată. Erau limpezi și luminoși. Ochi frumoși, neobișnuit de violeti, încadrați de gene negre. Cumva, îi îmblânzeau înfățișarea.

Și-a desprins privirea din ochii mei, doar ca să mă măsoare din creștet până-n tălpi. Apoi mi-a făcut politicos un semn de încuviințare care m-a iritat. Poate că reacția mea a fost legată de cât de repede a vrut să scape de mine. Fără să mă pricep să gestionez situația, m-am uitat din nou la slip și mi-am mușcat buzele. Nu puteam suporta să văd lenjerie la uscat pe casa scării.

Pur și simplu, nu puteam.

L-am privit iar, în timp ce continua să vorbească.

— Scuze, am spus încet, enervată, vrând să-l întrerup și totuși prea educată ca s-o fac brutal.

Cuvintele mele rostite cu voce scăzută l-au făcut să se uite iar la mine și să se încrunte.

— Shannon, te sun eu... Mda... Pa, dulceață.

Și-a coborât telefonul de la ureche și l-a strecurat în buzunar.

— Pot să te ajut?

I-am întins mâna și m-am prezentat:

— Sunt domnișoara Grace Farquhar.

Am arătat spre ușă cu mâna cealaltă.

— Vecina ta.

Cu buzele strânse, și-a strecurat mâna mare într-a mea, cuprind-o în întregime. M-a trecut un fior și am regretat imediat că-i întinsesem mâna.

— Încântat, *domnișoară Grace Farquhar*.

— Da, foarte, am mormăit, trăgându-mi mâna înapoi, încercând să nu se vadă cât de furioasă mă simțeam. Și tu ești...?

— Domnul Logan James MacLeod.

Se distra pe seama mea. L-am ignorat.

— Ei bine, domnule MacLeod, am spus încercând să adopt un ton plăcut, dar slipul de pe balustradă îmi alimenta iritarea. Aș aprecia imens dacă iubita ta s-ar abține să-și usuce chestiile intime pe casa scării, care este publică.

Am arătat cu un deget spre slip, fără să-mi ascund dezgustul.

Logan s-a uitat lung la slip.

— La naiba, a murmurat.

— Logan! a strigat o voce feminină din apartament. Ai chef să mergem să luăm micul dejun?

Imediat după aceea a apărut și tipa.

A ieșit pe casa scării, purtând doar o cămașă bărbătească. Era încheiată chiar sub funda sutienului, dezvăluind un decolteu impresionant. Totul la ea era numai linii curbe și feminine, iar picioarele scurte, dar tonifiate, erau bronzate, părul lung vopsit într-un blond platinat lucios, și gene false lungi de doi kilometri.

Era opusul meu în toate felurile posibile și mi-am dat seama imediat de ce Logan MacLeod nu se obosise să-mi arunce o a doua privire.

— Ce se petrece? a clipit ea din ochii albaștri către Logan.

Logan a oftat.

— Ți-ai pus slipul la uscat aici?

A încuviințat.

— Aerul e mai uscat aici decât în baie. M-am gândit că merge mai repede.

I-am privit pe amândoi, fascinată de iritarea crescândă a vecinului meu față de nevinovăția iubitei sale, confruntată cu faptele.

— Ai luat-o razna?

Ea a strâmbat din nas.

— Nu. Ce-i cu *tine*?

— Ne-am cunoscut seara trecută, și tu îți usuci slipul pe casa scării?

— Așa, și?

Logan m-a privit, parcă cerându-mi ajutorul. Nu am putut decât să mă uit lung la el, uimită. S-a întors spre tipa care, îmi dădusem seama, era o aventură de o noapte.

— E nepoliticos și mi-ai supărat vecina, a zis arătând cu degetul mare peste umăr, spre mine. Ca să nu mai spun că e cam devreme să-ți speli rufele aici. La fel ca și ideea de mic dejun. Acum, dacă nu te superi, am treabă.

Ofuscată de perdaful deloc diplomatic, tipa și-a înșfăcat slipul și a țâșnit înapoi în apartament, țipând și înjurând. S-a schimbat într-o rochie roz, mulată pe corp, și și-a pus tocuri înalte, tropăind furibundă prin apartament. Logan se înfuriase.

Părea aproape amenințător.

M-am cutremurat, îmi inspira ceva primejdios.

— Să te ia naiba, ticălosule! a zis năvălind în jos pe scări și aruncând încă o privire peste umăr, de data asta spre mine. Și pe tine, vacă snoabă!

Șocată, am dat să deschid gura, dar tipa dispăruse deja.

— Așa-i că era o încântare? am spus, uimită.

— O remorcă de primă clasă.

— Poate că ar trebui să fii mai selectiv când alegi partenererele de o seară, i-am sugerat.

Nu părea că-i fusesem de ajutor. Logan MacLeod și-a întors privirea intimidantă spre mine.

— Mă judeci, prunișoară?

Cu obrajii arzând, am șoptit:

— Prunișoară?

— Ești așa... ca prunele.

Și-a trecut privirea peste mine, făcând o grimasă, înainte să-mi explice:

— De neatins.

— Nu sunt de neatins.

M-am abținut să nu izbesc cu piciorul în podea, de indignare că ar putea gândi așa. Am fost crescută în Kensington, Londra, și e adevărat că am fost educată așa cum trebuie, dar asta nu mai avea nicio legătură cu faptul că, indiferent de motiv, tipul era nepoliticos cu mine.

— Ești cea mai fițoasă persoană pe care o cunosc, prunișoară.

— Ba nu sunt!

— Cred că-mi pot da seama, a spus.

— Nu-ți plac britanicii, domnule MacLeod?

Și-a mijit ochii.

— Nu e vorba de asta, eu nu judec oamenii.

Iată-l insinuând din nou că eu aș face-o. De-abia ce ne cunoscuserăm!

— Nici eu.

— Serios? Deci nu mă judecai după slipul ud de pe balustradă, nu? Sau după faptul că îi aparțineau unei tipe care era o aventură de-o noapte? Mă judeci fiindcă prefer aventurile sexuale, domnișoară Farquhar? Sau după alegerile mele în domeniu?

Mi-a cercetat bluza cu fundă la gât și pantalonii largi, cu talie înaltă.

— Nu era destul de stilată pentru gustul tău?

— Sunt com... complet confuză, am declarat, bâlâindu-mă. Și umilită! Detest confruntările.

— Dă-mi voie să-ți explic! O vecină prietenoasă s-ar fi prezentat când m-am mutat. M-ar fi primit cu drag în clădire, înainte să peroreze pe tema unui slip. Așa că ce se-ntâmplă aici? Ori nu ești prietenoasă de felul tău, ori ai auzit ceva despre mine care te deranjează?

— Nu am idee despre ce vorbești, am clătinat din cap. Nu vreau să văd un slip la uscat pe casa scării, atât!

Simțind că-mi fierbe sângele și că îmi ard tot mai tare obrajii, nu am știut ce altceva să fac decât să mă întorc și să vâz cheia în ușa, ca să evit cearta care amenința să înceapă. Nu știam de ce era atât de defensiv sau de ce mă irita atât de melodramatic, dar asta se întâmpla, și nu știam cum să mă confrunt cu situația asta.

— La revedere... *domnișoară Grace Farquhar.*

Am trântit ușa. Sprjinindu-mă de ea, am descoperit că nu puteam respira, de parcă tocmai fugisem tot drumul în sus pe scări. Am pufnit la bățiile caraghioase ale inimii mele.

Casa scării nu mai era un loc sigur pentru mine.

Eram epuizată.

Am avut un noroc uriaș când, ridicând piciorul să pășesc pe ușa afară, am fost suficient de atentă încât să văd grămada de vomă de pe prag.

Mi-am retras piciorul, strâmbând din nas, dezgustată.

Privirea mea s-a lipit de ușa de alături a lui Logan.

Porcul nenorocit!

Nu doar că el era motivul pentru care mă simțeam epuizată, acum devenise și motivul pentru care trebuia să pășesc peste vomă ca să ies din apartament.

Seara trecută îl auzisem pe ticălos pe casa scării, încercând s-o facă să tacă pe însoțitoarea lui care chicotea. Trecuseră probabil două săptămâni de la întâlnirea noastră și în timpul acela îl văzusem cu trei femei diferite. Mare pușlama.

După ce încercase să-și facă prietena să tacă, am așteptat să înceapă inevitabila gimnastică zgomotoasă din dormitor. Spre

încântarea mea, a fost liniște și am reușit să editez trei capitole din romanul de dragoste de care mă ocupam.

M-am gândit că totul e în regulă și m-am băgat în pat pe la trei și jumătate, fixând alarma pentru unsprezece jumătate. Am fost trezită, din păcate, la șase dimineața, cu un „OH, DOAMNE, LOGAN, OH, DOAMNE, OH, DOAMNE!” De parcă omul avea nevoie de o comparație cu Dumnezeu. Egoul lui căpătase deja dimensiuni biblice.

Logan MacLeod era un nenorocit arogant.

Încă două ture de „OH, DOAMNE!” ceva mai târziu, iar eu eram trează și nu mai puteam adormi din nou.

Acum mergeam ca un zombi și fusese cât pe ce să calc în voma pe care el sau însoțitoarea lui mi-o lăsase la ușă.

Toată dimineața mă certasem în mintea mea cu ticălosul, fiindcă mă ținuse trează cu acrobațiile lui sexuale, dar, ca de obicei, mă calmam. Detest să mă cert cu oamenii. Terapeutul pe care l-am consultat pe la douăzeci de ani mi-a spus că aversiunea față de confruntări s-a născut din faptul că eram mereu în căutare de aprobare din partea celorlalți. Ani de zile am încercat să-mi cuceresc ambii părinți, fără succes, iar nevoia ca ei să mă placă se strecurase în relațiile cu toată lumea. Detest să fiu detestată, așa că evit să le cauzez neplăceri oamenilor.

Am muncit din greu să depășesc problema asta, fiindcă mi-ar fi putut face rău, iar munca mea ca editor de carte a ajutat, fiindcă trebuia să fiu complet onestă în privința criticii constructive. Mi-am tăbăcit pielea în relațiile cu clienții, dar încă întâmpin probleme când e vorba de conflicte cu oamenii apropiați.

Și nu-mi doream deloc neplăcerea de a mă confrunța cu un vecin supărat.

Dar acum, *eu* eram cea supărată.

Chiar foarte.

Cum să vomiti pe pragul meu și să nu cureți după tine?

M-am uitat urât la ușa lui Logan.

Nu că aş fi vrut să am de-a face cu el. Dacă ignora plângerile mele, nu se întâmpla nimic rău în relația noastră, fiindcă nu aveam o relație și nici nu urma să avem.

Logan MacLeod avea să curețe mizeria făcută și nu-mi păsa deloc dacă mă considera cea mai enervantă femeie din lume.

Cu furia clocotindu-mi în sânge, am sărit peste vomă, am încuiat ușa și m-am îndreptat hotărât spre ușa lui. Am bătut cu pumnii. Nimic.

Am bătut mai tare, înainte de a regreta decizia de mă confrunta cu el.

Două clipe mai târziu am auzit mișcare în interior, apoi o înjurătură înfundată. Ușa s-a deschis brusc și iată-l, în toată splendoarea. Am clipit, luptându-mă cu roșeața care-mi înflorește în obraji, dar am pierdut lupta. Logan MacLeod deschisese ușa doar în boxeri și nu mai văzusem niciodată un bărbat ca el. Nu avea nici măcar un centimetru de grăsime, doar mușchi fermi, netezi.

Sculptat, ar fi spus prietena mea, Chloe.

Logan și-a trecut o mână peste părul tuns scurt, atrăgându-mi atenția de la pătrățelele de pe abdomen la fața lui boțită de somn.

— E o nenorocită de duminică dimineața, a spus, uitându-se urât. Dacă ai de gând să spui ceva, spune!

Roșeața din obraji mei s-a intensificat. În ciuda îmbujorării mele, mi-am adunat curajul.

— Sunt conștientă că e duminică dimineața, am spus încet, dorindu-mi pentru prima dată să fi moștenit vocea autoritară a mamei. După ce am muncit până târziu, am fost trezită în zori de zgomotele tale nepoliticoase de deranjante. Apoi am ieșit pe ușă și am ratat la milimetru grămada de vomă. Pot doar să presupun că a fost depusă pe pragul meu fie de tine, fie de femeia veselă cu care ai venit aseară acasă.

Tremuram rău și nu știam dacă era de furie sau de neliniște.

Nimeni nu mă mai supăraseră așa de multă vreme.

— La naiba! a spus și și-a trecut mâna peste față, privind dincolo de mine. A fost..., s-a încruntat el, amica mea.

Mi-am dat ochii peste cap, când am priceput că nu-și putea aminti numele ei.

— Am vrut să ies și să curăț. Scuze! Fac asta acum.

Scuzele lui m-au cam dezumflat și m-am uitat la el prostește.

A clipit, arătând mult prea atrăgător pentru cineva care tocmai se trezise.

— Te mai pot ajuta cu ceva?

— Nu. Aș aprecia dacă ai curăța.

M-am întors și tocmai pusesem piciorul pe prima treaptă, când m-a oprit.

— Nu e nevoie să fii atât de ciufută, să știi. Ar trebui să te gândești să-ți scoți bățul din fundulețul ăla al tău.

Brusc, eram din nou furibundă. M-am oprit și l-am privit peste umăr.

— Pardon?

Nu eram sigură că auzisem bine.

— Îmi vorbești de sus. Și te uiți la mine strâmbându-te de fiecare dată când ne intersectăm pe hol, în loc să-mi zâmbești.

Mă strâmb? Am pufnit și i-am întors din nou spatele, fără să cata-dicesc să-i mai răspund.

— Și să știi, a strigat el, când coboram scările, că felul arrogant în care pufnești e de-a dreptul agasant.

M-am oprit, șocată.

Îmi dădusem seama, brusc, că nu era vorba doar de neliniștea mea obișnuită cu privire la faptul că persoana asta nu mă plăcea. Nu. M-a copleșit satisfacția înțelegând că îl enervam la fel de tare pe cât mă enerva și el pe mine.

Am ridicat privirea și l-am văzut stând pe casa scării, uitându-se în jos la mine, încruntat.

În ciuda îmbujorării din obraji, am reușit să-mi dau părul pe spate *cu aroganță* și i-am trântit un:

— Bine.

CAPITOLUL 2

Nu aveam nicio șansă să-mi ascund dezgustul și nici nu voiam. Asta ca răspuns la remarcă lui Chloe: „Pare foarte sexy!”

Se referea la Logan MacLeod. Tocmai petrecusem zece minute plângându-mă prietenilor mei Chloe, Aidan și logodnicei lui Aidan, Juno, cu privire la copilăriile lui Logan și le povestisem tot ce-mi spusese el în dimineața aceea. De unde scosese Chloe ideea de „sexy“ din tot ce spusese, habar nu aveam.

— Hai, te rog, a pufnit Chloe, văzându-mi expresia feței. Te gândești în secret că e sexy.

— Cred că e oribil, am răspuns, *oripilată*.

— Păi, sunt mândru că ți-ai spus punctul de vedere, a zis Aidan, iar Juno s-a apropiat și mai mult de el, pe canapeaua lor.

Îl cunoscusem pe Aidan cu unsprezece ani în urmă, în primul semestru la Universitatea din Edinburgh. El, mai mult decât oricine, știa că, pentru mine, era mare lucru să-mi spun opinia, și știa precis și de ce. Chloe fusese colega mea de cameră în primul an, și toți trei deveniserăm apropiați în cei patru ani petrecuți în Edinburgh.

Moară stricată, plină de energie, Chloe era opusă nouă, însă funcționam bine împreună. De fapt, dacă n-ar fi fost Chloe, Aidan n-ar fi cunoscut-o pe Juno.

Juno era din Canada și-și făcea studiile post-universitare. Se afla acolo pentru o... chestie... inginerească, pe care nici acum nu o înțeleg, și o cunoscuse pe Chloe într-o seară în oraș. Într-unul dintre rarele sale momente de atenție, Chloe găsisese la Juno ceva despre care crezuse că i s-ar părea atrăgător lui Aidan. I-o prezentase pe canadianca timidă, excepțional de inteligentă, cu un chip proaspăt, și fusese dragoste la prima vedere. Erau împreună de cinci ani și plănuiau să se căsătorească de îndată ce Juno își finaliza studiile. Deocamdată, se instalaseră cu succes într-un apartament din Stockbridge, datorită venitului lui Aidan ca jucător profesionist de rugby.

Eram singura necuplată din grupul nostru, Chloe fiind și ea logodită. Partenerul său, Ed, lucra în domeniul energetic. Își petrecuse ultimele șase luni în Suedia, lucrând la dezvoltarea unei tehnologii, inovative, care să ajute la reducerea costurilor energiei electrice în gospodărie.

Chloe se simțea singură fără Ed. Și când Chloe se simțea singură, îi plăcea să facă pe Cupidon. Pentru mine. Nu-mi era greu să suport. Doar eram singură și „disponibilă“.

În plus, era vorba de Chloe. Aș face orice pentru Chloe, Aidan sau Juno. Cum stăteau în jurul meu, în apartamentul drăguț al celor doi logodnici, i-am privit și mi-am văzut familia. Mă cunoșteau mult mai bine decât femeia cu care tăiasem orice legătură cu șapte ani în urmă.

— Mersi, i-am spus lui Aidan. Să știi că m-am simțit bine.

— Dacă-ți mai face probleme, spune-i lui Aidan, a intervenit Juno. Se ocupă el.

Aidan nu a protestat, adevărul era că s-ar fi ocupat. În ciuda rezervei sale, nu accepta rahaturi de la nimeni și nu permitea asta nici pentru noi. În plus, era imens, chiar mai mare decât Logan. Nimeni, dacă nu era idiot, nu s-ar fi pus cu el. Cu excepția unei nopți de beție extreme de la universitate, mă gândeam în general la el ca la un frate

mai mare extrem de protector. Îmi era frate mai mult decât Sebastian, care avea acest rol prin legătura noastră de sânge, dar care nu fusese niciodată protector cu mine, din contră.

Am alungat gândurile la Sebastian și le-am zâmbit prietenilor mei.

— Voi fi bine. Sunt doar obosită și arțăgoasă. Am întâlnirea aia mâine seară și chiar sper să dorm puțin, ca să nu arăt ca un zombi.

— Întâlnire? a întrebat Aidan.

— Tipul de la sală.

Chloe a pufnit:

— Încă nu pot să cred că ți-ai dat întâlnire cu un tip care se poartă pervers cu femeile de la cursul de yoga.

— Nu era pervers! Se gândea să participe și el la cursuri!

Aidan a zâmbit strâmb.

— Da, sigur.

M-am uitat urât la ei.

— Voi credeți tot ce e mai rău despre toată lumea.

— Și, pentru cineva crescut de Dracula și de una dintre miresele lui, tu vezi tot ce e mai bun, chiar când nu există nimic de felul ăsta, a remarcat Chloe.

— Nu întotdeauna, am răspuns, gândindu-mă la vecinul meu.

— Deci, unde te duce perversul de la yoga? a întrebat Juno.

Am ignorat tachinarea.

— Se numește Bryan și mă scoate la cină.

Chloe a mormăit.

— Nu pari prea încântată.

— Ba chiar aștept cu nerăbdare. Bryan pare simpatic.

Chiar era. Era și foarte arătos.

— Simpatic? Juno mi-a zâmbit, confuză. Drăguță, simpatic? Nu. Primul tău gând despre el ar trebui să fie „uau“. Când l-am cunoscut pe Aidan, a fost un moment „uau“ pentru mine, a ridicat ea din umeri.

Aidan i-a zâmbit.

— La fel și pentru mine, iubito.

— Ah, opriți-vă! Chloe a fluturat din mâini în direcția lor. Fără rahaturi drăguțe de porumbei! N-am mai făcut sex de cinci săptămâni, iar domnișoara Farquhar, aici de față, de trei luni.

M-am înroșit.

— Mulțumesc că ai dat de veste.

— Doar pentru că nu ți-ai mai tras-o în ultima vreme nu înseamnă c-ar trebui să-l accepți pe tipul ăsta, a spus Juno.

— Cine spune că îl accept? am replicat și am ridicat brațele în aer, căci nu-mi venea să-mi cred urechilor. Niciunul dintre voi nu-l cunoașteți.

— Nici nu e nevoie, a zis Aidan. Ultimii cinci tipi cu care te-ai întâlnit erau îngrozitor de asemănători cu niște zdrențe, ca aspect și ca personalitate. Te vinzi ieftin, Grace. Ne poți învinui fiindcă suntem sceptici cu privire la tipul *ăsta*?

— Și când Aidan spune „asemănători”, se referă la tipii care arătau cu mult mai nașpa decât tine, a adăugat Chloe.

— Nu tocmai. E așa un lucru superficial! Nu doar aspectul contează. Nici eu nu sunt Angelina Jolie.

Aidan a bombănit și s-a întins după cana de cafea. A sorbit ca să nu spună ceva ce m-ar fi putut supăra. Chloe însă a înjurat și s-a răstit:

— Aș vrea s-o omor pe maică-ta!

— Da, stai la coadă, am mormăit, luând și eu o gură de cafea și evitând să mă uit la ea.

Nu voiam să port conversația asta.

— Prietenul fratelui meu, Joe, ți-a văzut fotografia pe pagina mea de Facebook. A spus că te consideră frumoasă, mi-a zâmbit strâmb Juno.

Am roșit și m-am fâstăcit.

— N-a zis asta.

A râs.

— Ba da. I-am spus lui Ally să-l aducă în Scoția data viitoare când mă vizitează.

— Nu fi prostuță! am pufnit.

— Joe e sexy? a întrebat Chloe.

— Da.

— Oricât aş aprecia complimentul, cred că o să merg la întâlnirea cu Bryan, dacă sunteți de acord. Pot să fac multe compromisuri, dar să am un ocean între mine și prietenul meu nu e unul dintre ele.

— Dar o casă a scării? m-a tachinat Chloe.

Am strâmbat din nas la insinuările ei aiuristice.

— Logan MacLeod e cel mai improbabil candidat să-mi devină iubit, dintre toți bărbații din lume.

A ridicat din sprânceană spre mine, iar eu am roșit din nou când mi-am dat seama că practic țipasem.

— Pe cuvântul tău?

— Da, pe cuvântul meu! am insistat, simțind cum furia începe să-mi fiarbă în sânge. Logan MacLeod e nesimțit, probabil chinuit de boli cu transmitere sexuală și nici pe departe genul meu. Iar eu nu sunt nici pe departe genul lui. Ar trebui să vezi cu ce femei se culcă. Sunt toate sexy, bronzate, blonde și cu țâțe mari. Crede că am un băț înfipt în fund fiindcă am tivul fustei sub zona inghinală și îmi închei bluzele până la guler.

Chloe se holba efectiv la mine când am terminat de vorbit. S-a întors uimită spre Aidan și Juno.

— Trebuie să-l cunosc!

— De ce? m-am răstit.

— Fiindcă are în mod clar ceva deosebit, dacă-ți face asta, a spus arătând spre mine vag.

— Cum adică *asta*?

— Asta, a insistat ea, repetând gestul.

Mi-am încleștat dinții.

— Dar ce e *asta*?

— Nu știu. Dar știu că e *ceva*.

În trecut, oameni care nu mă cunoșteau cu adevărat sugeraseră că dacă editam ficțiune romantică însemna că aveam așteptări nerealiste cu privire la bărbați. Oricine mă cunoștea — cu *adevărat* — știa că lucrurile nu stăteau așa. Deși eram în căutarea unui bărbat alături de care să-mi petrec

viața, nu căutam un personaj din cărți. Căutam pe cineva înțelegător, protector și amuzant. Nu mă așteptam la perfecțiune. Voiam doar să-mi placă persoana cu care aveam să ies în oraș și-mi mai doream să fie bună.

Bryan nu era nici amuzant, nici bun.

— Așa că deșteapta a luat peștele, deși nu l-a cumpărat ea, a terminat Bryan, cu nările fremătând.

Am clipit, întrebându-mă cum de mențiunea că peștele fusese delicios îl făcuse să ajungă să-mi vorbească despre fosta lui iubită. Din nou. Până acum, Bryan transformase toate discuțiile noastre din timpul acestei întâlniri cumplite în relatări despre ultimele lui două foste iubite.

Părea un omuleț foarte furios.

Plictisită, m-am trezit că zgândăr cuibul de viespi.

— Dar nu ai spus că îl câștigaseși la un bălci pentru ea?

— Nu asta era ideea, s-a încruntat el.

— Cu siguranță, un cadou nu poate fi luat înapoi, dacă l-ai oferit cuiva.

— Of, e tipic pentru femei să spună asta.

Am ridicat mâna și i-am făcut semn chelnerului care tocmai trecera pe-acolo.

— Nota, vă rog.

Extenuată de întâlnirea asta oribilă, nu-mi mai doream altceva decât să ajung acasă și să mă uit la ultimul episod din emisiunea mea favorită, un concurs de interpretare, pe care-l înregistrasem pentru weekend.

Mă grăbeam pe scări când, spre oroarea mea, ușa lui s-a deschis.

Logan a ieșit, surprinzându-mă cu îmbrăcămintea lui. Purta un costum negru superb și o cămașă neagră. Nasturele de sus al cămășii era deschis și nu purta cravată, dar chiar și-așa era foarte elegant — era cea mai civilizată ținută pe care-o văzusem. Nu m-am putut abține să nu mă întreb dacă lucra noaptea și, dacă da, cu ce se ocupa mai exact.

M-am oprit brusc în capul scărilor, iar Logan a tresărit, privindu-mă cu gura deschisă, de parcă ar fi fost șocat. La fel ca el, eram îmbrăcată în negru. Purtam o rochie plisată Alexander McQueen,